

Συμπεράσματα για το αλάθητο του ευρωπαϊού ανθρώπου (Μέρος 1ο)

/ [Πεμπτουσία](#)

Αναντίρρητο είναι το ότι ο άνθρωπος είναι μετά τον Θεό η πλέον μυστηριώδης και αινιγματική ύπαρξη σ' όλους τους γνωστούς ή νοούμενους κόσμους. Στα μυστηριώδη βάθη και πλάτη της ανθρώπινης υπάρξεως υπάρχουν και περιστρέφονται ασυμβίβαστες αντιθέσεις, όπως της ζωής και του θανάτου, του αγαθού και του κακού, του Θεού και του σατανά, και όλων όσοι βρίσκονται μέσα και γύρω τους. Με όσα μέσα διέθετε ο άνθρωπος, προσπαθούσε πάντοτε, από τη δημιουργία του μέχρι σήμερα, να λύσει το γύρω από τον εαυτόν του μυστήριο. Με τις διάφορες θρησκείες, φιλοσοφίες, επιστήμες και τους ποικίλους πολιτισμούς του κατέληξε σε λανθασμένα συμπεράσματα.

Με όλους τους αγώνες και τα μαρτύριά του δημιούργησε για τον εαυτόν του μία υπέρτατη θεότητα, την οποία πρόβαλε ως την υπέρτατη αξία και ύψιστο κριτήριο. Αυτή η υπέρτατη θεότητα έχει δυστυχώς ως «μέτρον πάντων» τον άνθρωπο!

Αλλοίμονο όμως, δεν έλυσε το πρόβλημά του ο άνθρωπος! Ποιό πρόβλημα θα έλυσε ο θνητός και πεπερασμένος άνθρωπος, το οικτρό θύμα κάθε δυστυχίας και ταλαιπωρίας, που συνεχώς αλέθεται στον πολύβουο μύλο του θανάτου; Δικαίως συμπεραίνουμε ότι δεν έλυσε το πρόβλημά του η «αυτού θεία μεγαλειότητα» ο άνθρωπος, διότι μετρώντας διά μέσου του εαυτού του τον εαυτό του και τον κόσμο δεν κατανόησε ούτε τον εαυτό του ούτε τον κόσμο (βλ. Β' Κορ. 10, 12). Πράγματι τι οικτρή ματαιοπονία! Ποιό είναι το αποτέλεσμα;

Η συγκλονιστική κραυγή και ανατριχιαστική εξομολόγηση, η οποία ακούστηκε από το στόμα του μεγάλου ανατόμου της ανθρώπινης υποστάσεως, του Παύλου: «τίποτε δεν γνωρίζω για τον εαυτό μου»(Α' Κορ. 4, 4). Τίποτε δεν γνώρισα ή γνωρίζω. Τί είναι ο άνθρωπος, τί ο Θεός, τί ο θάνατος, τί η ζωή; Αυτό το οποίον αισθάνομαι ως πραγματικότητα είναι το ότι είμαι θύμα, οικτρό θύμα, δούλος και αιχμάλωτος κάθε κακίας, και διά μέσου των αιώνων δούλος του διαβόλου.

Όλα αυτά ήταν μία προσφορά, για να γίνει ένα σώμα, «το σώμα του θανάτου», και έτσι ο κάθε άνθρωπος έγινε δυστυχώς ένα σώμα με το σώμα του θανάτου! Ασφαλώς δεν υπάρχει με ανθρώπινα μέσα λύτρωση και ελευθερία από αυτήν την τραγικότητα, δικαίως δε ο μέγας Παύλος κλαίοντας για τον εαυτό του λέει: «Τί δυστυχισμένος, αληθινά, που είμαι! Ποιός μπορεί να με λυτρώσει από την ύπαρξη αυτή, που έχει υποταχθεί στον θάνατο;»(Ρωμ. 7, 24) «Ευλογημένος να είναι ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που μας δώρισε μέσω του Χριστού πλούσιες τις ευλογίες του, πνευματικές και ουράνιες»(Εφεσ. 1, 3), διότι πράγματι κανένας δεν μπορούσε έκτος από τον Κύριό μας Ιησού Χριστό να μας σώσει και να μας χαρίσει «απείρωσ περισσότερα απ' όσα ζητάμε ή σκεφτόμαστε» (Εφεσ. 3, 20). Ο γλυκός μας Ιησούς, το απόλυτο κέντρο της αγάπης μας, ο κατ' εξοχήν Θεάνθρωπος, που νίκησε το θάνατο με την ανάστασή του, κατέλυσε το «σώμα του θανάτου» ως οντολογική πραγματικότητα, λύτρωσε το ανθρώπινο γένος από το θάνατο και χάρισε σ' αυτό την αιώνια ζωή, την αιώνια αλήθεια, την αιώνια δικαιοσύνη, την αιώνια χαρά και όλα τα θεία και αιώνια αγαθά, τα οποία αυτός μόνος ως Θεός της αγάπης μπορεί να χαρίζει.

Ο Θεός Λόγος ως μόνος αληθινός Θεός και άνθρωπος, ως μόνος Θεάνθρωπος, είναι πραγματικά ο μόνος τέλειος, και για το λόγο αυτό είναι η ύψιστη παναξία και το έσχατο κριτήριο του ανθρώπου στη ψυχοσωματική του οντότητα και για κάθε τι ανθρώπινο. Μόνο στον Θεάνθρωπο είδε ο άνθρωπος για πρώτη φορά τον εαυτόν του τέλειο και αιώνιο και τον γνώρισε σε όλες τις διαστάσεις του. Από εδώ αρχίζει η νέα αξιολογική και γνωσιολογική καθολική αρχή του ανθρώπινου γένους: «Μέτρο για όλα ο Θεάνθρωπος». Δυστυχώς όμως το παλαιό αξίωμα της ειδωλολατρίας, το πολυθεϊστικό «μέτρο για όλα ο άνθρωπος», βασιλεύει και κυριαρχεί ως επί το

πλείστον στον πολυθεϊστικό και εξωχριστιανικό κόσμο. Σ' αυτό το θέμα ο θεόπεμπτος Παύλος ως θεόσοφος και ακριβής γνώστης των πραγμάτων συνοψίζει όλες αυτές τις φιλοσοφίες σε δύο: στην ανθρώπινη και την Θεανθρώπινη. Μόνον η υπόσταση του Θεού Λόγου είναι ο σπουδαιότερος παράγοντας. Αυτό ομολόγησαν και ερμήνευσαν σαφώς και θεοπνεύστως οι άγιοι θεοφόροι Πατέρες της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου στη Χαλκηδόνα.

Διά μέσου του Θεανθρώπου Χριστού ο άνθρωπος έφθασε στην τελειότητά του, ολοκλήρωσε τη ψυχή του, τη συνείδηση του, τη βούλησή του, το νου του, την καρδιά και το σώμα του και με μία λέξη όλο τον εαυτόν του. Έτσι, έγινε ο άνθρωπος το σπουδαιότερο και το πλέον αξιαγάπητο θάυμα. Επειδή δημιουργήθηκε κατ' αρχάς ο άνθρωπος, ως δυνάμει Θεάνθρωπος, μπορεί, προσπαθώντας μέσα στο θεανθρώπινο σώμα της Εκκλησίας, να γίνει όμοιος προς τον Θεό. Μπορεί να καταστήσει διά της χάριτος το νουν του χριστοειδή και να πραγματοποιηθεί ο λόγος του Παύλου «εμείς έχουμε νουν Χριστού»(Α' Κορ. 2, 16), συγχρόνως δε και όλες του τις ιδιότητες να μεταμορφώσει με τη βοήθεια της θείας χάριτος, προς εκείνες του Θεανθρώπου Χριστού. Έτσι ως εξαγιασμένο σώμα μπορεί να λέει «το σώμα έγινε για να δοξάζει τον Κύριο και ο Κύριος θα δοξάσει το σώμα»(βλ. Α' Κορ. 6,13).

Εκτός του Θεανθρώπου δεν υπάρχει άνθρωπος αλλά πάντοτε ημιάνθρωπος, υπάνθρωπος, ή μη άνθρωπος. Κατά μίαν αδιαμφισβήτητη αλήθεια: χωρίς τον Θεάνθρωπο ο ταπεινός άνθρωπος είναι πάντοτε θύμα του θανάτου, δούλος της αμαρτίας και αυτού του διαβόλου που τη γεννά. Και αναγκαστικά πρέπει να πούμε ότι χωρίς τον Θεάνθρωπο και εκτός του Θεανθρώπου ο άνθρωπος διατρέχει τον κίνδυνο να γίνει διαβολοειδής, διότι η αμαρτία είναι ταυτοχρόνως και δύναμη και εικόνα του διαβόλου. Εάν ο άνθρωπος αιχμαλωτισθεί από την αμαρτία και τα παράλογα πάθη, με τη θέλησή του γίνεται οικείος του διαβόλου. «Όποιος αμαρτάνει κατάγεται από το διάβολο»(Α' Ιω. 3, 8). Ο κύριος στόχος του σατανά είναι να στερήσει τον άνθρωπο της θεοειδούς του ιδιότητας, να τον αποθεανθρωποποιήσει, και να τον μεταβάλει σε ύπαρξη κατά πάντα όμοιά του. Ο ουμανιστικός ανθρωποκεντισμός είναι κατ' ουσίαν διαβολοκεντισμός, διότι και οι δύο το ίδιο θέλουν, τον ξηρό ατομισμό.

Η ουσία κάθε ουμανισμού είναι ο άνθρωπος. Όλοι οι ευρωπαϊκοί ανθρωπισμοί από τον πλέον πρωτόγονο μέχρι τον πλέον λεπτό, από τον φετιχιστικό μέχρι τον παπικό, βασίζονται στην πίστη τους στον άνθρωπο με τη δεδομένη ψυχοφυσική και εμπειρική του κατάσταση. Ποιό είναι το συμπέρασμα; Ο άνθρωπος είναι η ανώτατη αξία, η παναξία, το ύψιστο κριτήριο, το παγκριτήριο· «μέτρο για όλα ο άνθρωπος». Αυτό είναι κάθε ουμανισμός. Και όλα αυτά σε τελική ανάλυση είναι

ειδωλολατρικής και πολυθεϊστικής προελεύσεως. Όλα αυτά τα προϊόντα της ευρωπαϊκής αναγεννήσεως και όλοι οι φιλοσοφικοί, θρησκευτικοί, κοινωνικοί, επιστημονικοί, πολιτιστικοί και πολιτικοί κύκλοι επεδίωκαν και πάντοτε επιδιώκουν, είτε εν γνώσει είτε εν αγνοία, να αντικαταστήσουν την πίστη στο Θεάνθρωπο με την πίστη στον άνθρωπο, και με μία λέξη, να αντικαταστήσουν την Θεανθρώπινη ζωή με την ανθρώπινη.

Όλα αυτά συνέβαιναν επί αιώνες με μία αδιάκοπη πάλη του ανθρώπινου στοιχείου με τη δικαιοσύνη και την αγάπη του Θεού, με τα οποία η θεία παναγαθότητα οικονόμησε τη θέωση του ανθρώπου ως σωτηρία από την ταλαιπωρία του. Τελικά δε κατά το 1870 στην Α' Σύνοδο του Βατικανού συγκεφαλαιώθηκε σε δόγμα το αλάθητο του «ανθρώπου» Πάπα! Από τότε το δόγμα αυτό έγινε η κεντρική αρτηρία του καθολικισμού. Το δόγμα αυτό έχει κοσμοϊστορική σημασία για την ουμανιστική Ευρώπη και μάλιστα στους αποκαλυπτικούς καιρούς μας. «Με το δόγμα αυτό όλοι οι ευρωπαϊκοί ουμανισμοί απέκτησαν το ιδεώδες είδωλό τους: Ο άνθρωπος ανακηρύχθηκε υπέρτατη θεότητα και το ευρωπαϊκό ουμανιστικό πάνθεο απέκτησε τον Δία του!»(π. Ιουστίνου Πόποβιτς, Άνθρωπος και Θεάνθρωπος σελ. 150)

Τί άλλο θα μπορούσε να πει κανείς προκειμένου να εκφράσει μία υπεύθυνη γνώμη παρά μόνο την αλήθεια; Ποιός άλλος τρόπος θα επανέφερε τη νεκρή ειδωλολατρία ή τον πολυθεϊσμό εκτός από αυτό το δόγμα της Λατινικής εκκλησίας; Ποιός μπορεί να είναι αλάθητος, παρά μόνον ο αναμάρτητος Θεάνθρωπος Χριστός;

Με το δόγμα αυτό της Λατινικής εκκλησίας ότι είναι δυνατόν να υπάρχει άνθρωπος αλάθητος, πραγματοποιήθηκε η αναγέννηση των αξιών της ειδωλολατρίας. Ανυψώθηκε σε δόγμα ο ειδωλολατρικός ουμανισμός του ελληνικού πολιτισμού, της ποιήσεως, της φιλοσοφίας, των τεχνών, της πολιτικής επιστήμης, η οποία δέχεται ότι «μέτρο όλων είναι ο άνθρωπος». Όλα αυτά τι μαρτυρούν παρά ότι ο διεφθαρμένος άνθρωπος και όλος του ο κόσμος είναι άξιος θεοποιήσεως και μέτρο του αιωνίου προορισμού! Δεν νομίζω να υπάρχει χειρότερο συμπέρασμα! Μεταξύ ενός κόσμου, ο οποίος θεληματικά «βρίσκεται όλος στην εξουσία του διαβόλου»(Α' Ιω. 5,19) και ενός ανθρώπου, ο οποίος έχει ως βάση του τον Θεάνθρωπο και τον θεανθρωπισμό του, δεν υπάρχει συμβιβασμός.

Εδώ πρόκειται για κρισιμότατο δίλημμα και εκλογή: Ή ο άνθρωπος «ουμανιστής» της φθοράς και του θανάτου, ή ο Θεάνθρωπος ως η ανάσταση και η ζωή. Ο ουμανιστής άνθρωπος με όλες του τις ενέργειες εμφανίζεται να δρα με αυτάρκεια, ως υπέρτατη αξία και ανώτατο κριτήριο. Για τον Θεάνθρωπο δεν μένει καμιά θέση. Στο ουμανιστικό αυτό κράτος τη θέση του Θεανθρώπου την κατέχει ο αλάθητος Πάπας, ο «VICARIUS CHRISTI», και ο κύριος του Πάπα, Θεάνθρωπος

Χριστός, έχει εξοριστεί στον ουρανό. Δεν είναι αυτό μία ιδιόμορφη αποσάρκωση του Θεανθρώπου;

Με το δόγμα περί αλαθήτου ο Πάπας εκμεταλλεύθηκε για τον εαυτό του, δηλαδή για τον άνθρωπο, όλη την εξουσία και τα δικαιώματα του Θεανθρώπου και αυτοανακηρύχθηκε ιδιόρρυθμη εκκλησία και έγινε σ' αυτήν τα πάντα για όλους! Ιδιόμορφος παντοκράτορας! Στην Ορθόδοξη Εκκλησία πολλοί Πατέρες αναδείχτηκαν πνευματικές φυσιογνωμίες, με υπερφυσικές δε ιδιότητες και ικανότητες απέδειξαν ότι πράγματι ήσαν θεοφόροι. Τα έργα τους ως υπερφυσικά και θαυμαστά καταγράφηκαν στην ιστορία και έδωσαν μαρτυρία της αγιότητας των δημιουργών τους, ότι πράγματι φόρεσαν την εικόνα του επουρανίου, και σύμφωνα με το λόγο του Κυρίου μας επανέλαβαν τα θαυμαστά έργα τα οποία ο ίδιος επιτέλεσε κατά την παρουσία του στη γη και πολλές φορές μεγαλύτερα από αυτά. Η Εκκλησία μας δεν απεδέχετο τους λόγους και τις κρίσεις των θαυματουργών και πνευματοφόρων Πατέρων -αν και με τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος ήσαν θεόπνευστοι- μεμονωμένα, παρά με αποφάσεις συνοδικές, για να γίνεται η πληροφορία κοινή και γενική «με όλους τους αγίους».

συνεχίζεται...

Πηγή: vatopedi.gr